

Hit a lélek megmentésére

(Tanulmány a lélek és a szellem üdvösségének különbségéről)

Philip Mauro:

Isten zarándokai – veszélyek, erőforrások, jutalmak c. könyv (1912) 16. fejezete

Elérkeztünk a Hébererekhez írt levél 10. fejezetének utolsó, fontos igéihez, melyek átvezetnek a 11. fejezet következő nagy témájára: „Az igaz ember pedig hitből él, de ha meghátrál, nem gyönyörködik benne a LELKEM. De mi nem vagyunk a meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem a HITÉI, HOGY MEGTARTSUK A LELKÜNKET” (Héb 10,38-39). Ez az eredeti szöveg helyes fordítása, de az angol Authorised Version (King James), [és a magyar bibliafordítások többsége] nem hozzák helyesen. Nézzünk meg erre néhány példát!

1. Az Authorised Version beilleszti a 38. versben a *meghátrál* elé, hogy „*aki*” [Károli is hasonlóan hozzá: *Az igaz pedig hitből él. És aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem.*] – de az eredeti szöveg ezekre nem ad felhatalmazást. A mondat alanya az *igaz ember*, akinek **hitből** kell élnie. Ez ugyanaz a szó, melyet Pál saját magával kapcsolatban használt a Galata 2,20-ban: „*amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem*”. Jézus Krisztus nem csak a hit szerzője, hanem befejezője is. Ahogy láttuk, csakis a hit által megigazult hívő **tud** meghátrálni; a hitetlen el sem jutott sehova, ahonnan meghátrálhatna. Nem kérdéses tehát, hogy a helyes olvasat ez: *ha meghátrál*. Ha valaki meghátrál, hogy elveszen, az pontosan az ellenkezője annak, hogy valaki *hitből él*, és **halad előre** a lelke megmentéséért. A hívő nem hátrálhat vissza a Krisztusban való helyzetéből; nem hátrálhat meg, nem vonhatja magát ki az örök életből. De visszahátrálhat a zarándok, a jövevény helyzetéből, és vissza tud térni a világba.

2. Azt is láttuk a korábbiakban, hogy az *elkárhozás* szó [pl. a katolikus fordításban; elkárhozik = ítéletre megy] helyett a *romlás*, *veszedelem* kellene, hogy álljon. A különbségtétel lényeges, mert Isten népe bizonyosan romlást, veszteséget fog szenvedni, ha visszahátrál a világba. Mivel be lettek szennyezve, *borzasztó veszedelem* fogja őket érni (Mikeás 2,10); azaz nagy és visszafordíthatatlan kárt vagy veszteséget fognak szenvedni. De soha nem fognak *elkárhozni*.

3. „*Hanem azokhoz, akik hisznek*” [Károli] helyett „*hanem a hitéi*” [pl. ÚF] a helyes. Az eredetiben ugyanis nem nyelvtani ige szerepel (*hisz*), hanem főnév: *hit*; a *hit* pedig nagyon lényeges szó, mert átvezet a 11. fejezet témájához, mely Isten népének azért adatott, hogy megtudjuk, milyen jellegű, milyen természetű **a lélek megmentésére** képes hit. Majd ez következik: „*A hit pedig (tehát az a hit, mely által a lélek megmenekül) a reménylett dolgok bizonyossága (alátámasztása, alapja), és a nem látott dolgokról való meggyőződés.*” Utána következnek azoknak a hithősöknek a példái, akik életük végéig a reménylett dolgok bizonyossága és a nem látott, csak hallott dolgok valóságossága felőli meggyőződés szerint éltek.

Amennyire jelen sorok szerzője tudja, a lélek üdvösségének témájával nem foglalkozik kielégítően egyik könyv sem, mely jelenleg (1912) Isten népéhez eljutott. Általánosságban véve úgy használják ezt a kifejezést, mintha a *lélek üdvössége* az egyén kárhozattól való megmenekülését jelentené, tehát, mintha a bűnös ember megigazításával és azzal az örök élettel lenne egyenértékű, mely az Isten evangéliumában való hit eredménye. Más szóval, az *újonnan születést* és a *lélek üdvösségét*

egymás szinonimáiként használják, mintha ugyanazt jelentenék. A Szentírás szerint azonban ez a kettő nagyon különbözik. Minden egyes esetben, ahol a lélek üdvössége (megnyerése, megmenekülése) szóba kerül, ott egyértelműen valamilyen **jövőbeli** dologra történik utalás, mely ráadásul olyan **feltételhez** kötődik, mely **az egyén magatartásától függ**. Az örök élet Isten **ajándéka**, melyet minden hívő ingyen megkapott Krisztusban. A **lélek üdvösségét** azonban egyértelműen úgy adja elénk számos igehely, különösen az Úr saját szavai is, hogy ez nem ajándék, hanem **jutalom**, melyet szorgalommal, állhatatossággal és az Ő parancsainak való engedelmességgel lehet elnyerni.

A félreértés fő oka ennél a pontnál az, hogy nem teszünk különbséget a **lélek** és a **szellem** között, pedig az Ige e kettőt gondosan megkülönbözteti egymástól, és ezt meg is fogjuk mutatni. A dolognak ugyanis akkora jelentősége van, és olyan komoly következményekkel jár, hogy erőteljesen biztatjuk olvasóinkat, fordítsanak különös figyelmet az Úr Jézus szavaira és a többi idézett igeverstre ebben a fejezetben.

Az egyik hely, ahol az Úr a lélek megnyeréséről, illetve elvesztéséről beszél, a Máté 16,25-27-ben található. Fontos megjegyeznünk, hogy a 25. versben szereplő szó [*pszükhé*], melyet néhány kivételtől [Csia L., Vida S.] eltekintve *életnek* fordítanak, **ugyanaz a szó**, mint amelyiket a 26. versben szinte minden verzió *léleknek* fordít: „*Ha valaki énutánam **akar** jönni (kész utánam jönni, tehát eltökélte), tagadja meg magát és vegye fel a keresztyét, és kövessen engem, mert aki meg **akarja** menteni (tartani) a lelkét, elveszti azt, aki pedig elveszti (kész elveszíteni) a lelkét értem, megtalálja azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, de a lelkét kár éri (elveszti a lelkét), avagy mit adhat az ember cserébe a lelkéért? Mert az Emberfia eljön Atyja dicsőségében angyalaival, és akkor megfizet mindenkinek tevékenységéhez mérten (kinek-kinek tettei szerint).”*

Világosan látható ebből az igeszakaszból, hogy a lélek elvesztése vagy megnyerése az ember saját **döntésén** múlik; és pontosan ugyanígy van a témával foglalkozó összes többi igerészben is. Azt is látjuk továbbá, hogy azok, akik azt választják, hogy most veszítik el a lelküket Krisztusért, akkor fogják megkapni jutalmukat (hogy újra megtalálják a lelküket), amikor az Emberfia visszatér **ANGYALAIVAL az ATYJA DICSŐSÉGÉBEN**. Már ebből az egyetlen igeversből is egyértelmű, hogy a lélek üdvössége nem az örök kárhozattól való megmenekülést jelenti. A bűnös embernek a bűn zsoldjából való megváltása nem az én megtagadásán, a kereszty felvételén és az Úr Jézus követésén múlik, mert ez Isten kegyelmének ajándéka, mely azonnal és örök érvénnyel adatik a bűnösnek abban a pillanatban, amikor hisz a megfeszített és feltámadott Megváltóban. Csakis a hívő képes úgy dönteni, hogy megtagadja önmagát, fölveszi a keresztyet, és állhatatosan követi az Urat azon az úton, amelyen Ő járt. Azoknak, akik végig így tesznek, az Úr jutalmát ígér. Ez a jutalom pedig nem más, mint hogy az eljövendő korszakban megtaláljuk a lelkünket, melyet a mostaniban szándékosan elvesztettünk.

Ki kell tehát derítenünk, amennyire csak szorgalmas és imádságos kereséssel lehet, hogy az Úr mit értett azon, hogy valaki elveszíti és megmenti a saját lelkét. Ez az az üdvösség, melyet kezdetben az Úr hirdetett, „*majd azok, akik hallották – tehát az apostolok –, megerősítettek számunkra*” (Héb 2,3). Bármit is jelentsen a *lélek megmentése*, legalább az világos, hogy ez nem a bűnös embernek Isten kegyelméből, a Krisztusba vetett hit által történő megigazulására vonatkozik, hanem valamilyen jutalom-természetű dologra, mely azok elé lett kitűzve, akik már megigazítottak. A lélek üdvössége nem olyasmi, amit a keresztyén élet elején kapunk a földön, hanem olyan, amit ennek a végén nyerhetünk el.

Hogy a *lélek üdvössége* nem a bűnösnek a tűz tavának örök kárhozatától való megmenekülését jelenti, és hogy a lélek **elvesztése** nem a bűnös elkárhozása, abból az egyszerű tényből világosan kiderül, hogy az Úr nagy jutalmat ígér annak, aki **elveszíti a lelkét** ebben a világban. Ebből következik, hogy a lélek elvesztése és az örökre szóló kárhozat két teljesen különböző dolog.

Az Úr Jézus abban a beszédében, melyre hivatkozni fogunk, megkülönbözteti az **embert a lelkétől**, olyannyira, hogy úgy beszél a lélekről, mint az ember tulajdonában lévő dologról, amit valaki meg tud tartani, vagy el tud veszíteni. Ezt a különbségtételt azonban napjaink teológiájából gyakorlatilag száműzték, de legalábbis teljesen félretették, annyira, hogy vannak, akik kifejezetten azt állítják, hogy a *lélek* magát az embert jelenti, valahányszor ez a szó előfordul a Bibliában.

Ennek a téves értelmezésnek a másik oka (ahogyan mi látjuk), hogy sok helyen nem figyelnek oda elég gondosan az Úr Jézus tulajdon szavaira. Nem is lehet vitatni vagy kétségbe vonni, mennyire értékesek azok az igék, melyeket az Úr saját véleményét tükrözik egy-egy adott dologgal kapcsolatban. Ezek „szellem és élet” (Jn 6,63). Ezeket a szavakat Urunk az Atya parancsára mondta, és ezek fogják megítélni azokat, akik nem fogadják be ezeket (Jn 12,47-50). Az Úr minden mondása Ő MAGA (Jn 8,25). Az Atya igéjének továbbadásával teljesedett be az a cél, amiért az Atya elküldte Őt a világba (Jn 17,8). Tanítványai felismerték, hogy „örök élet igéje van” Nála (Jn 6,68). **Igéjének megtartása** az Iránta való szeretet próbája, és nagy jutalom ígérete kapcsolódik hozzá. „Ha valaki szeret engem, az MEGTARTJA AZ ÉN IGÉMET.” „Mert MEGTARTOTTAD AZ ÉN KITARTÁSRA INTÓ IGÉMET.” (Jn 14,23; Jel 3,8;10). Ha azonban szégyelljük az Ő igéjét, az katasztrofális következményekkel fog járni (Mk 8,38).

Jóllehet ezek a súlyos és félreérthetetlenül világos kijelentések az Úr Jézus szájából származnak, be kell látnunk, hogy a mai tanításokban az Úr Jézusnak az evangéliumokban feljegyzett szavait egyértelműen **alacsonyabb rendűként** kezelik. Annak érdekében, hogy az egyes diszpenzacionalista (korszakos) nézeteket tartani lehessen, szükséges, hogy Krisztus testben végzett, földi szolgálatát pusztán a „zsidó maradékra” szűkítsék le, és kijelentéseit úgy kezeljék, mintha csak valami távoli közük lenne hozzánk, és nem vonatkoznának közvetlenül az **Ő saját Testének tagjaira, a gyülekezetre**.

A korszakos tanítás egyik következménye, hogy egyre inkább elhanyagolják az Úr szavait, ezen kívül számos szent szívét és lelkiismeretét teszi érzéketlenné az Úr egészséges buzdításaival és figyelmeztetéseivel szemben, hiszen ezekről azt tanítják, hogy úgy kell tekinteni őket, mintha csak Izrael egy jelentéktelen számú maradékára vonatkoznának. Egy másik következménye pedig ennek a tanításnak, hogy megvakította a szentek gondolkodását a **lelkük üdvösségével** kapcsolatos, mindent felülmúlóan fontos kérdéssel szemben; ugyanakkor, ezzel párhuzamosan a tantételeket tartalmazó apostoli levelek tanulmányozását emelték elsődleges fontosságúvá, a legnagyobb értékévé pedig az vált, ha valaki képes megérteni a tanításokat, és azokat a helyes szófordulatokkal vissza tudja adni az elfogadott teológiai normák szerint. Aki ezekben vét, arra kíméletlenül lesújtanak; míg a Krisztus törvényének fajsúlyosabb dolgaiban – különösen a minden szentek iránti szeretetben – történi hiányossággal szemben közönyösek. Bizonyosan mondhatjuk, hogy „ezeket kellene tenni, és azokról sem megfeledkezni”.

Mi tehát az ember lelke, és mi az az üdvösség, melyet KEZDET BEN Maga az Úr hirdetett? Nyilvánvaló az Igéből, hogy a lélek teljesen más, mint a szellem; és ha odafigyelünk az Ige tanítására, megtudhatjuk, hogy a lélek az ember **természetes életét** jelenti. Ez magában foglalja az ember összes személyes tapasztalatát, élményét és érzését, melyek az őt körülvevő, teremtett dolgokkal való kölcsönhatásából, különösen az embertársaival való kapcsolatából fakadnak. Ez

határozottan az **én életét** jelenti, az ember minden megtapasztalásának az összességét a **maga saját, különálló személyisége** szerint, mely mindenki mástól megkülönbözteti. Magában foglalja az összes egyedi, személyes kívánságot, ambíciót, élvezetet, becsvágyat és kedvtelést. Ide tartozik az összes olyan terv és számítás, melyet az ember azért gondol ki, hogy **a saját** megelégtetését, szórakozását, élvezetét és a többit biztosítsa. A lélek ösztönös vágyakozása hajtja oly hevesen az embert a vagyonszerzésre, mert a pénz teszi lehetővé, hogy a lélek kívánságai kielégülhessenek – már amennyire lehetséges megelégtetni az embert ebben a világban.

A gazdagság hírnevet, figyelmet, világi élvezeteket és magas társadalmi helyzetet jelent, és segítségével gyakorlatilag mindent meg lehet szerezni, amit **e világ** az emberi **lélek** vágyainak kielégítésére csak nyújthat. Az Úr ezért mondja, „*őrizkedjete minden kapzsiságtól*”, az Úr apostola pedig, hogy „*a kapzsiság [telhetetlenség, fösvénység] bálványimádás*”.

Urunk fontos tanítása erről a Lukács 12-ben található gazdag ember példázata. Az Úr azzal a kifejezett céllal mondta el ezt a példázatot, hogy nagyobb súlyt adjon ennek a figyelmeztetésnek: „*Meglássátok, hogy őrizkedjete minden telhetetlenségtől; mert ha valaki bővelkedik is, nem vagyonától függ az élete.*” Utána pedig a gazdag emberről beszél, akinek a földje bőséges termést hozott, annyira, hogy nem volt már hol tárolnia a terményeit. Ezért eltervezte, mi mindent fog tenni **a maga hasznára**, azaz, a LELKÉNEK. Azt mondta, „*Ezt fogom tenni: lebontom csúreimet és nagyobbakat építek, és oda takarítom be minden terményemet és javaimat, és azt mondom lelkemnek: Én lelkem, sok javad van sok esztendőre eltéve; nyugodjál, egyél, igyál, gyönyörködjél* De azt mondta neki az Isten: *Bolond, az éjjel elkérik tőled a lelkedet; amiket tehát készítettél, kiéi lesznek?*” (Lk 12,18-20).

Ez a példázat világosan megmutatja, mi az ember lelke; és tisztán tanítja, hogy **a lélek elvesztése az azoktól a dolgoktól való elválasztását jelenti, amelyek kielégülést tudnak nyújtani neki.**

A LÉLEK ÜDVÖSSÉGÉNEK vizsgálatakor nézzük meg lélekre történő a legelső utalást a Héberetekhez írt levélben, a 4. fejezet 12. versében. Azt a fontos kijelentést találjuk itt, hogy Isten Igéje élesen kettéválasztja **a lelket** és **a szellemet**; ezt a különbséget azonban általánosan elmulasztják megfigyelni a különböző tanítók és bibliamagyarázók. Vannak, akik határozottan állítják, hogy ők „*helyesen hasogatják az igazság igéjét*” (2Tim 2,15), mindazonáltal nem tesznek mást, mint hogy a korszakos felosztásokat rendezgetik a maguk elképzelése szerint. Megkérdőjelezhető, hogy vajon a 2Tim 2,15 tényleg azt jelenti-e, hogy **szét kell vagdalnunk** az igazság Igéjét. Helyesebb olvasat lenne az *egyenesen vág*, tehát hogy egyenesen, helyesen haladunk az igazság Igéjében. Másfelől, bizonyos, ahogyan találóan mondja, hogy Isten Igéje feloszt minket, egészen **a lélek** és **a szellem** szétválasztásáig. Isten Igéje beszél a **szellem** üdvösségéről, a **lélek** üdvösségéről és a **test** üdvösségéről, és ezek között nagy a különbség. Az 1Kor 5,5-ben Pál arról beszél, hogy a korinthusi gyülekezet egyik tagját átadják a Sátánnak (akinek hatalma van a halálon, Héb 2,14), „*átadjuk az illet a Sátánnak a hústest veszedelmére (pusztulására), hogy a szellem megtartasson az Úrnak ama napján.*”

Számos olyan igeszakaszban, melyekre szeretnénk fölhívni a figyelmet, beszél az Ige a lélek üdvösségéről. A Fil 3,20-21 arról beszél, hogy az Úr eljön mint Megtartó, hogy átváltoztassa a **testünket**. Az ember **szelleme** és **lelke** közötti különbséget végig figyelembe veszi a Szentírás. Így, az 1Thessz 5,23-ban Pál apostol a teljes ember megszentelődéséért imádkozik, hogy „*tökéletesen őriztessék meg szellemetek, lelketek és testetek feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljöveteleire (eljövetelekor)*”.

Az Úr Jézusról meg van írva, hogy a halála előtti pillanatban átadta SZELLEMÉT Atyjának. „*És Jézus nagy hangon felkiáltott: Atyám, kezeidbe teszem le a szellememet – és ezt mondva kibocsátotta szellemét*” (Lk 23,46). Az Úr LELKÉRŐL és TESTÉRŐL a 16. Zsoltár ír, amit a Csel 2,31 idéz, „*előrelátva beszélt Krisztus feltámadásáról, hogy sem LELKE nem marad az alvilágban (Hádész), sem TESTÉT nem éri rothadás.*” Az látszik tehát ebből, hogy teste a sírba került, de ott nem látott rothadást, míg a lelke a Hádészbe, vagy Paradicsomba került, az eltávozottak helyére. Ezzel egybevág az, amit az Úr a hívő latornak mondott: „Bizony mondom neked, még ma velem leszel a Paradicsomban” (Lk 23,43).

A lélek szó tehát, ahogyan említettük, az egyén természetes, vagy személyes életét jelenti, annak legszélesebb értelmében, magában foglalva az élethez kötődő összes megtapasztalást, élményt és érzelmet. A görög *pszükhé* szót a mi bibliafordításaink olykor életnek, máskor léleknek fordítják. Amikor az *életet* használják a fordításban a *pszükhére*, az **soha** nem arra az **örök életre** utal, mely Krisztus tulajdonában van, és amelyet Isten ajándékából kapnak azok, akik hisznek Őbenne. Ezt a fajta életet ugyanis a görög *zóénak* nevezi. Komoly jelentősége van olykor, ha tudjuk, mi az eredeti szó egy adott helyen.

A János 10-ben az egyik szó a 10. versben, a másik a 11.-ben szerepel. Amikor Krisztus azt mondja, „*Azért jöttem, hogy ÉLETÜK legyen*”, a **zóét** használja, az örök életet. Amikor azonban hozzát teszi, hogy „*a jó pásztor ÉLETÉT adja a juhokért*”, ott a **pszükhét**, a lelket, a természetes életet használja; és ugyanez a szó fordul elő a 15. és a 17. versben is. A 17. így szól: „*Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet (LELKEMET), hogy újra felvegyem azt.*” Az Úr Jézusnak valódi, emberi lelke van, egyéni, személyes élete, mint bármelyikünknek, csakhogy bűn nélkül. Letette, és újra fölvette. Az Úr tehát arról beszél, hogy leteszi az Ő saját, bűntelen lelkét; és ebben további és perdöntő bizonyítékot látunk, hogy a lélek elvesztése nem a kárhozatot jelenti, hanem, ahogyan említettük, a lélek leválasztását azokról a dolgokról, melyek a lélek élvezetét és vágyainak kielégítését szolgálják. A 28. versben, „*és örök életet adok nekik*”, viszont **zóé** szerepel. Ezt az életet nem lehet elveszíteni; mert azok, akik ezt megkapják, „*nem vesznek el soha*”. Tehát, az élet (lélek), melyet Krisztus *értünk* adott, nem ugyanaz, mint az az élet, amit *nekünk* ad. Nagy a különbség.

A János 12-ben megint csak mindkét szó szerepel a 25. versben: „*Aki szereti az életét (pszükhé), elveszti; aki pedig gyűlöli az életét (pszükhé) e világon, örök életre (zóé) őrzi meg azt (a lelkét, pszükhé)*”. Ez az egyik olyan tanulságos szakasz, melyben az Úr a lélek üdvösségéről beszél. Rövid mondat, de minden benne van. Az az ember, aki szereti a lelkét (pszükhé), el fogja veszíteni azt; és az, aki utálja a maga lelkét EBBEN A VILÁGBAN, az meg fogja tartani azt az örök életre. Az Úr itt világosan kijelenti, hogy a lélek üdvössége **jövőbeni** dolog, és hogy az ember hitén, engedelmisségén és állhatatos kitartásán múlik. A 27. versben a saját lelkéről (pszükhé) beszél, amikor azt mondja: „*Most az én LELKEM nyugtalan*”. A Gecsemáné kertjében azt mondta tanítványainak, „*Felette igen szomorú az én LELKEM mindhalálig*” (Mt 26,38). A Héberék 10-ből idézett szakaszban azt mondja: „*nem gyönyörködik benne a LELKEM*”. Tehát a léleekben éljük át a szomorúságot is és a gyönyörűséget is.

A fenti (Jn 12,25) és más igeszakaszokból világosan látható, ahogyan már említettük, hogy az emberi lélek lényünknek az a része, amelyik képes **a teremtett dolgokkal** – a világgal – **való kölcsönhatásból** fakadó élmények érzékelésére. A látás, hallás, ízlelés stb. feladatát a test szervei látják el, de az ezekből fakadó érzések, élmények már a lélekből erednek. A festmények, szobrok, épületek, felvonulások, karneválok, díszes, vallásos ceremóniák, egyebek látványa; a zene, az irodalom (különösen a regények), bankettek, tánc, sportok és társaik élménye; minden mulatság, szórakozás, társadalmi események stb. az ember életének (vagy lelkének) a részét képezik „*ebben a*

világban". Csakis, ha az ember meggyűlöli a lelkét, vagyis az énjének az életét, akkor tudja MEGTARTANI azt az eljövendő korban.

A legutoljára idézett fenti szakasz nem azt tanítja, hogy a természetes vagy személyes élet kedvtelése feltétlenül gonoszak lennének; sőt, épp ellenkezőleg. Azt sem tanítja itt, hogy helytelen lenne Isten népének gyönyörűséget érezni, ha valamilyen pazar látvány – csodálatos táj, káprázatos naplemente – tárul eléjük, de óvatossá kell lenniük abban, hogy mekkora szabadságot engednek meg maguknak ezen a területen. Pontosán azért, mert ezek a dolgok helyesek és jók önmagukban, és az ember öröme lették szánva, szeretné az Úr, hogy a tanítványai megtartsák a lelküket az örök életre, hiszen a teremtett világegyetem gyönyörűségeit akkor már a maga teljességében élvezhetjük, a bűn legkisebb árnyéka nélkül, és anélkül, hogy bármennyi szomorúság vagy fájdalom vegyülne bele. Emiatt szükséges, hogy a tanítvány meggyűlölje az *énjének életét* (lelkét) ebben a világban. Ha valaki szereti az életét ebben a világban, az gyakorlatilag ugyanazt jelenti, mint hogy a világot és a világban lévő dolgokat szereti. DE KRISZTUS NINCS A VILÁGBAN. Ő letette a saját, személyes életét (pszükhé) a világban, és most nincs benne semmi része, sem tetszése. Nem is lehetne tetszésére a világ úgy, ahogyan most van. Az Ő része itt mindig a szomorúság volt. Ezért Krisztus tanítványának is azzal kell foglalkoznia, hogy ragaszkodását az odafentvaló dolgokra irányítsa, ahol Krisztus az Isten jobbán ül (Kol 3,1-2). Ha pedig valaki nem így tesz, azzal a következménnyel jár majd, hogy valóban élvezni fogja a lelkét itt, de el fogja veszíteni utána. Az ítélet igazságos, és olyan világosan meg van írva az Igében, hogy nincs mentség arra, ha valaki figyelmen kívül hagyja. Így történik, hogy Isten Igéje kettéválasztja az ember lelkét és szellemét.

A fent idézett szakasz a Kolossé-levélből így szól, „MEGHALTATOK, és a ti életetek (zóé) el van rejtve Krisztussal együtt Istenben. De amikor Krisztus, a mi életünk (zóé) megjelenik, ti is megjelentek vele együtt DICSŐSÉGBEN.” Azok fognak megjelenni Vele együtt dicsőségben, akik Vele együtt meghaltak. Szükséges, hogy a hívő ezt igaznak számítsa, és ennek megfelelően cselekedjen, elfoglalva azt a helyet, hogy meg van feszítve a világnak, és ezért nincs semmi része **benne**. A hívőnek nincs egyebe a világban, mint az út, melyen **keresztülmegy rajta**; ugyanaz az út, melyen a Mester járt.

Az ember lelkével kapcsolatos tanítást a Máté 10,37-39 is igazolja: „Aki jobban szereti atyját vagy anyját, mint engem, nem méltó énhozzám; és aki jobban szereti fiát vagy leányát, mint engem, nem méltó énhozzám; és aki fel nem veszi keresztjét és nem követ engem, nem méltó énhozzám.”

Gyakori, hogy valaki úgy hivatkozik egy bizonyos próbatételre vagy nehézségre, melyet **elviselni kényszerül**, hogy az az ő „keresztje”, de az Úr távolról sem erre gondol itt. A tanítvány keresztje sohasem olyasmi, amit muszáj lenne hordozni. Az Úr szavai csakis akkor teljesülnek, ha a hordozás önkéntes. A tanítványnak a saját akaratóból fakadó cselekedetként kell felvennie a keresztet, és követnie Krisztust; azaz követni Őt a világnak való megfeszítésben; mert a kereszt egyetlen célja, hogy megfeszítsék rajta azt, aki hordozza. Jézus szavai tehát a lehető legerőteljesebben fejezik ki azt a cselekedetet, amikor valaki önszántából azt választja, hogy együtt legyen Krisztussal a világnak és mindannak való meghalásban, amit a világ kínál azoknak, akik ott keresik az énjük életét.

Az Úr szavai pedig így folytatódnak: „Aki **megtalálta** lelkét, el fogja veszíteni, s aki értem **elvesztette** lelkét, meg fogja találni azt.”¹ Nincs szükség magyarázatra ahhoz, hogy megértsük. Azt az egyértelmű ígéretet tartalmazza, hogy annak, aki elveszítette a lelkét Krisztusért, az meg fogja

1 A görögben szereplő, aorisztosz igeidőben lévő két igét kövéren szedtük, ezeket a szerző befejezett jelennel fordítja, amit jobbnak tart az Authorised Version jelen idejénél – az angolban ez lehetséges, a magyarban nem létezik ez az igeidő; itt Csia Lajos fordítását használtuk a különbség érzékeltetésére. (Kijelentő módban az aorisztosz egy általános, befejezett múltbeli eseményre utal.) – a *ford.*

találni azt, és azt a világos figyelmeztetést, hogy aki megtalálta a lelkét, az viszont el fogja veszíteni. A *megtalálta, elveszítette* szavak egy eldöntött, maradandó választásra utalnak. Az egyik ember megtalálta a lelkét ebben a mostani világban; eldöntötte, hogy itt tölti el. Meg fogja tudni a végén, hogy tényleg el is töltötte. A másik ember viszont Krisztusért elszakította magát a lelkétől ebben a világban – ő bizonyosan meg fogja találni. Ahelyett, hogy elveszítené, valójában **megtartja** az elkövetkező korra. Az Úrnak ezek a szavai megmutatják, hogy a lélek elvesztése ebben a világban a mindazzal való szakítást jelenti, ami megelégtetéssel szolgál a léleknek. Abból áll, hogy az ember olyan helyzetet foglal el, melyben elvágja magát mindazoktól a dolgoktól, melyeket a lélek kíván. Ha valóban ezt jelenti elveszíteni a lelket **ebben** a világban, akkor segít megérteni, mit jelenthet a lélek elvesztése az eljövendőben.

Márk evangéliumához lapozva, a 8. fejezet 31-38. versében, azt találjuk, hogy az Úr tanítványait *kezdte* bizonyos dolgokra tanítani; és itt egy lényeges megerősítést figyelhetjük meg az Úr tanításának. Ezt olvassuk: „*Ha valaki utánam AKAR (azaz szándékozik, így dönt) jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem*” (34. vers). Ebben a mondatban az Úr nyilvánvalóvá teszi, hogy a cselekvés az ember saját akaratóból fakad. A hozzátett szavak: *tagadja meg magát*, az ének és minden személyes hajlamnak a félretételét jelenti, azért, hogy az ember szabad legyen Valaki másnak az akarata szerint cselekedni. Az ének ez a megtagadása azt jelenti, hogy feladjuk mindazt, ami az én vagy lélek életét alkotja ebben a világban.

A következő versben újabb adalékot találunk. Az *énertem* mellé hozzáteszi, hogy *és az evangéliumért*. Szó szerint: „*énmiattam és a jó hír miatt*”. Ebben az összefüggésben a jó hír nem más, mint az *ilyen nagy üdvösség* jó híre, mely azokra a fiakra vár, kiket az Úr dicsőségre fog vezetni. Márk evangéliumának nyitó szavai: „*Jézus Krisztus, az ISTEN FIA evangéliumának kezdete*”. A Héberékhez írt levél különös figyelmet szentel A FIÚ ÁLTAL mondottakra; és úgy határozza meg az *ilyen nagy üdvösséget*, mint amelynek a *KEZDETÉT* úgy fogadták, mint amit Maga az Úr hirdetett (Héb 2,3). Az összefüggés legalábbis meggyőző, és könnyen lehet, hogy nagyobb jelentőségű, mint amilyenek első olvasatra tűnik.

Tovább olvasva Márkot, elérkezünk a kérdéshez: „*Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, és elveszíti lelkét? Vagy mit adhat az ember lelkéért cserébe?*” (Kecskeméthy ford.). Itt a *pszükhét* helyesen fordítják léleknek és nem életnek, mint a megelőző versben, pedig az eredetiben mindkettőben ugyanaz a szó szerepel. A 35-37. vers így néz ki, ha a *pszükhét* végig ugyanazzal a szóval fordítjuk: „*Mert aki a **lelkét** meg akarja menteni, elveszti azt; aki pedig elveszti a **lelkét** énérttem és az evangéliumért, az megmenti azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, és elveszíti a **lelkét**? Vagy mit adhat az ember a **lelkéért** cserébe?*”

Majd az Úr ezt a fontos kijelentést teszi hozzá: „*Mert aki szégyell engem és az ÉN BESZÉDEIMET (IGÉIMET) ebben a parázna és bűnös nemzedékben, az Embernek Fia is szégyellni fogja azt, **mikor eljön ATYJÁNAK DICSŐSÉGÉBEN a szent angyalokkal.***” Ez nagyon világosan mutat az Emberfia eljövételére hatalmának angyalaival, amikor a lélek megmentése vagy elvesztése a következő korszakra meg fog történni. Arra is figyelmeztet bennünket, hogy ne szégyelljük az Úr ígét. Vigyáznunk kell, hogy nehogy lekicsinyelve, elhanyagolva, méltatlanul bánjunk az Úr Jézus elkövetkező korról kapcsolatos, földi uralkodásáról szóló szavaival. Nagyon tartunk tőle, hogy mi lesz annak az egyes körökben megfigyelhető tendenciának a következménye, hogy a Fiú ezeréves királyságát úgy kezelik, mint aminek kicsiny jelentősége van Isten szentjeinek szempontjából.

Az imént idézettel szinte teljesen azonos szakasz található a Mt 16,24-28-ban, melyet jelen könyv korábbi fejezeteiben már idéztünk. Most újra felhívjuk a figyelmet arra, hogy ezt a tanítást Maga az

Úr vezette be azzal összefüggésben, amikor Péter megvallotta Őt mint a Krisztust, AZ ÉLŐ ISTEN FIÁT, és beszélt tanítványainak közelgő szenvedéseiről és haláláról. És az Úr azt mondta, hogy „akkor”, azaz, abban a pillanatban, amikor azok, akik elveszítették a lelküket Őerte, meg fogják találni a lelküket, és ez lesz az, amikor „*megfizet minden embernek a cselekedetei szerint*”.

A Lukács 9,20-26-ban szintén van egy szakasz, mely annyira emlékeztet az előbbire, hogy nincs is szükség további magyarázatra. Meg kell azonban jegyeznünk, hogy az általunk most vizsgált tanítást mind a négy evangélium tartalmazza, ami jelzi, mekkora jelentőséget tulajdonít neki Isten Szelleme. Mégis, ennek a kiemelkedően fontos tannak gyakorlatilag semennyi helye sincs azok között a tanítások között, melyekben az Úr népének jelenleg része van.

Továbbmegyünk a Máté 11-re. Az Úr akkor mondta el az itt feljegyzett szavakat, amikor elutasította Őt az a nemzedék, akiknek az Atya parancsára el kellett mondania az Atya nekik szánt ígét, és akiknek a szeme előtt Isten munkáit megcselekedte. De szívük megkövéréddett, fülükkel nehezen hallanak, szemüket pedig behunyták. Ezért így kiált: „*Akinek van füle a hallásra, hallja ŐT!*” (15. v.). Ez a bölcsesség hangja, mely hívja gyermekeit, hogy törekedjenek a kiválóbb dolgokra. Az Úr pedig ebben az összefüggésben kijelenti: „*és gyermekei által igazoltaték a bölcsesség*” (19. v.). Ezek nem olyanok, mint azok a gyermekek, akik a piacon ülnek (16-18. v.). Majd elmondja, hogy az Atya MINDENT Neki adott; és a FIÚ ISMERETÉRŐL beszél, mondván: „*És senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya*” (27. v.). A Fiúnak ez az ismerete, ahogyan láttuk, az az ismeret, mely azoknak való, akik teljesen éretté növekedtek. Majd azt mondja: „*Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.*” Az eredetiben a *megnyugosztalak* azt is jelenti, *felüdítelek titeket*. Ezt a felüdülést adja mindenkinek, aki Hozzá jön. Ez az újonnan születés fürdője, a Szent Szellem általi megújítás, az új teremtés létrejötte Krisztusban. Utána következnek ezek a fontos szavak: „*Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és NYUGALMAT TALÁLTOK a ti LELKETEKNEK. Mert az én igám gyönyörűséges (jóságos, hasznos), és az én terhem könnyű.*”

Létezik tehát egy olyan nyugalom, melyet a Krisztus igájának való alávetés által lehet **megnyerni**, és azáltal, hogy szelídséget és szívbeli alázatosságot tanulunk Tőle; és kétségkívül ez az a nyugalom, melyre a Héberék 3 és 4 hivatkozik, hogy ez Isten népére vár. Senkinek nem kell félnie attól, hogy alávesse magát az Ő igájának, hiszen az boldogító, sem az Ő terhének, hiszen az könnyű. „*Az Ő parancsolatai pedig nem nehezek*” (1Jn 5,3). Mostani céljaink szempontjából azonban a leglényegesebb pont az a tanítás, hogy az a nyugalom, melyet Krisztus tanítványa az engedelmissége jutalmául kap, a LELKE nyugalma. „*Igyekezzünk (fáradozzunk) tehát bemenni abba a nyugalomba*” (Héb 4,11).

Egy másik nagyon érdekes és fontos szakaszban is beszél az Úr a tanítványainak a lelkük megmentéséről. Ez a rész a Lukács 21-ben található. Az Úr itt a hamis krisztusokról, háborúkról és zendülésekről, földrengésekről, éhségekről és járványokról jövendöl, valamint követői üldözéséről, elárulásáról és haláláról (8-16. vers). Vigasztalásukra ezt mondja: „*És mindenki gyűlöl majd titeket az én nevéért, de egyetlen hajsza sem vész el a fejetekről*” (17-18. vers). Majd hozzáteszi a bátorítást: „*Állhatatosságokkal nyeritek meg majd a LELKETEKET*”. Az Authorised Version itt így írja: „*Béketűrésben bírjátok lelketeket*”. Ez a fordítás azonban nem adja vissza az eredeti gondolatot. A „*birtokolni*”-nak, „*bírni*”-nek fordított ige az eredetiben *megnyerni, megszerezni*, ahogyan az Olvasó számára is kiderülhet egy ógörög szótárból vagy konkordanciából. A helyes fordítás: „*Türelmes kitartásotok által szerzitek meg a lelketeket*”. Egy kérdésben nem egyeznek a hozzáértők, tudniillik, hogy az ige itt vajon felszólító módban – *szerzézétek meg!* – vagy jövő időben – *fogjátok megszerezni* – áll. Tanulmányunk szempontjából azonban lényegtelen az igeidő, hiszen

mindkét esetben azt jelenti, hogy Krisztus tanítványa jutalom gyanánt nyerheti meg a maga lelkét a próbatételekben és az üldözésekben való kitartásért. Ez a Krisztus állhatatosságra intő beszéde (2Thessz 3,5; Jel 3,10).

Meg kell figyelünk, hogy habár Krisztus kijelenti, hogy tanítványai közül néhányat meg fognak ölni, mégis azonnal hozzáteszi, hogy egy hajszál sem fog elveszni a fejükről. Ez az ígélet tisztán bizonyítja az egész ember teljes helyreállítását.

A szakasz végén az Úr óva inti tanítványait, hogy ne hagyják, hogy a szívük elnehezedjen mámortól, részegségtől vagy a megélhetés (*biótikosz*; élet=*biosz*) gondjaitól, nehogy *az a nap* hirtelen lepje meg őket; és figyelmeztet, hogy vigyázzanak és imádkozzanak mindig, hogy méltónak találtassanak arra, hogy kimeneküljenek ezekből a dolgokból, és odaállhassanak az Emberfia elé. Kitűnik ebből, hogy éberség és imádság szükséges ahhoz, hogy valaki megkapja a megígért jutalmat (v.ö.:1Thessz 5,6.17)

Az előbb említettek azok a feljegyzett esetek, amikor az Úr a lélek üdvösségéről **kezdt** beszélni. *Akik hallották*, és akik megerősítették és megszilárdították ezt a tanítást számunkra, azok között volt Jakab apostol is. Levelében úgy szólítja meg a hívőket, hogy *szeretett testvéreim*, és arra figyelmezteti őket, hogy legyenek *„gyorsak a hallásra, késedelmesek a szólásra, késedelmesek a haragra”*, és buzdítja őket, hogy *„szelíden fogadjátok a belétek oltott ígét, amely meg tudja menteni lelketeket”* (Jak 1,19-22).

Ebben fontos szakaszban az apostol világos különbséget tesz az újonnan születés ajándéka és a lélek megmenekülésének **jutalma** között. Először az ajándékról beszél: *„Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá, akiben nincs változás, sem fénynek és árnyéknak váltakozása”* (17. v.). A következő vers arra a különleges **ajándékra** utal, melyet fentről kapunk: az újonnan születésre, mely Isten akaratából történik, és ezért nem lehet visszavonni, mert Őbenne nincs váltakozás. Figyeljük meg a szavakat: *„Az ő akarata szült minket az igazság igéje által, hogy mintegy első zsengeje legyünk teremtményeinek”* (v.ö.: Jn 1,12-13). Nézzük meg ezután gondosan, hogy azok, akik már újonnan születtek az Igazság Igéje által (mivel hittek Krisztusban, Aki az igazság), azokat arra buzdítja, hogy engedelmes alázattal fogadják a **beljük oltott ígét**, mely képes **megmenteni a lelküket**. Ez egyértelműen megkülönbözteti egymástól az újonnan születést és a lélek üdvösségét. Azt mutatja, hogy megtörténhet az, hogy valaki újonnan született, de a lelke mégsem menekül meg. Ez azért lehetséges, mert az újonnan születés munkája az ember **szellemében** történik. *„Ami Szellemtől SZÜLETETT, SZELLEM az”* (Jn 3,6). Ha elfogadjuk, hogy a Jakab 1,21 buzdítása azoknak szól, akik már újonnan születtek, ahogy nem is tehetnénk másként, hiszen *testvéreimként* szólítja meg őket, akkor ebből szükségszerűen következik, hogy a lélek megmentése más, mint az újonnan születés.

Az **újonnan születés** ugyanis egyszeri, **múltbeli** esemény minden egyes hívő számára Krisztusban, és soha nem lehet meg nem történtté tenni. A **lélek üdvössége** azonban olyasmi, amit **még ki kell munkálni**. A belénk oltott ígét befogadni olyan buzdítás, mint amely gyakorlatilag ugyanazzal az erővel bír, mint hogy *figyelünk kell a hallottakra*, vagy hogy *Krisztus Igéje lakozzon bennünk gazdagon*.

Jakab levele, melyet sokan hajlamosak elhanyagolni, és gyakorlatilag félretenni azzal, hogy *„zsidóknak szól”*, nagyon sok értékes tanítást és vigasztalást tartogat Isten zárandokai számára. Már a legelső szavak is megdöbbenően egybevágnak az eddigiekkel: *„Teljes örömmel tartsátok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe (próbatételekbe) estek”*. Miért? Mert *„hitetek próbája állhatatosságot eredményez (türelmet munkál)”;* és az Úr Lk 21,19-beli szavai és a Héberékhez írt

levél 10,36 szerint pontosan erre van szükség az ígélet elnyeréséhez, azaz, a lélek megmentéséhez. Az utána jövő szavak nagyon fontosak: „*a kitartásnak pedig végcélba vivő (tökéletes) munkája legyen, hogy végcélba jutók (tökéletesek) és minden részben épek legyetek, és semmiben sem fogyatékosak (ne hiányozzon semmitek)*”. Az Úr szavai a Lk 21,19-ben azt mutatják, hogy a türelmes kitartás, az állhatatosság tökéletes munkája a lélek megnyerését fogja eredményezni.

Ez a levél az Újszövetségnek ahhoz a részéhez tartozik (ahogyan ezen kívül még a Héberrekhez írt levél, valamint Péter, János és Júdás levelei), melyek szoros összefüggésben vannak Mózes 4. könyvével, az Isten népe pusztai vándorlásáról szóló könyvvel. Az összefüggésre többen is rámutattak, és sok hasznos tanítást alapoztak rá. Mégis, ez az összefüggés még annál is többet tanít nekünk, mint amennyit általában feltételeznek.

Nem véletlen, hogy itt van szó Isten rendelkezéséről a népe közötti betegségekkel kapcsolatban (Jak 5,14-16). Ezt a megoldást sokan elhanyagolják; Isten zarándokai közül azonban nagyra becsülik mindazok, akik elfogadják Isten gondviselését halandó testükkel kapcsolatban, és nem a világ módszereivel keresik a gyógyulást.

Péter levelei is tele vannak értékes útmutatásokkal Isten azon gyermekeinek, akik igazi „*héber*”² akarnak lenni. Isten Igéje itt is éles és világos vonalat húz az újonnan születés és a lélek üdvössége között. Péter üzenete azoknak szól, **akiket már** Isten „*újonnan szült (...) élő reménységre Jézus Krisztussal halottaiból való feltámadása által*” (1Pt 1,3). Ezek „*Isten hatalmával HIT ÁLTAL őriztet[nek] arra az üdvösségre, mely készen van, hogy az utolsó időben megjelenjék*” (v.ö.: 1Jn 2,18). Ez a **jövőbeni** üdvösség a lélek üdvössége, melyről a Héberrek 10 is beszél; a *hit* pedig nem más, mint a lélek üdvösségére való hit. Ez teljesen egyértelműen kiderül a 6-9. versekből. Azokat az újonnan születetteket, akik *sokféle kísértésben* vannak, örvendezésre hívja (pl. Jakabnál), méghozzá azért, mert a **hit próbájának** eredménye „*dicsérettel és tisztességgel és dicsőséggel lesz megjutalmazva Jézus Krisztus megjelenésekor*” (7. v.). Azáltal, hogy hisznek Abban, Akit *nem láttak*, kimondhatatlan és **dicsőült** örömmel örvendezhetnek, megkapván (hiszen meg fogják kapni, ha mindvégig szilárdan megtartják azt a reménységet, melyre elhívták) a **hitük CÉLJÁT, azaz, a LELKÜK ÜDVÖSSÉGÉT.**

Különösen is felhívánk a figyelmet arra a kijelentésre, hogy a léleknek ez az üdvössége a **végcélja** a hitünknek, nem a kezdete. Utána pedig megtudjuk, hogy „*ezt az üdvösséget keresték és kutatták a próféták*”, vágyván megismerni, „*hogy melyik vagy milyen időről tett kijelentést a Krisztus bennük levő Szelleme, amikor előre bizonyosságot tett a Krisztusra váró szenvedésekről, és az ezeket követő dicsőségről*”. Ezek a próféták azt a kijelentést kapták, hogy nem maguknak, hanem nekünk szolgálnak azokkal, amikről most az evangélium hirdetői prédikálnak (ezek azok a dolgok, *melyeket hallottunk*) a **mennyből küldött Szent Szellemmel együtt**. Mindez pedig szoros összefüggésben van a Héberrek 2-vel, ahol *az ilyen nagy üdvösségről* beszél. S hogy még szorosabb legyen a kapcsolat a kettő között, megtudjuk, hogy ebben az angyalok is közvetlenül érintettek, hiszen Péter apostol hozzáteszi: „*amikbe angyalok vágyakoznak tekinteni*” (10-12. v.).

A következő vers mutatja meg, hogy ez az üzenet a zarándokoknak szól: *Ezért tehát, azaz, avégre, hogy a célul kitűzött végeredményt (a lélek megmenekülését) elérjük, „övezzétek fel elmétek derekait, legyetek józanok, tökéletesen (mindvégig) reménykedjétek abban a kegyelemben, amelyet a Jézus Krisztus hoz nektek, mikor megjelenik*”. A kegyelem adja ezt a nagy üdvösséget, a hit pedig eléri azáltal, hogy a reménységet mindvégig megtartja. „*Mint ENGEDELMES gyermekek ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz, amelyek tudatlanságotok alatt voltak*

2 A könyv bevezetőjében a szerző elmagyarázza, hogy a „héber” szó jelentése: átutazó.

*bennetek; hanem amiképpen szent az, aki ELHÍVOTT TITEKET, ti is szentek legyetek teljes életetekben; mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok. És ha Atyának hívjátok őt, aki személyválogatás nélkül ítél, **kinek-kinek cselekedete szerint, félelemmel töltsétek a ti jövevénységetek idejét*** (13-17. v.).

Itt világosan beszél az engedelmességről, a gyermekekről, akik Istent Atyának szólítják, a mennyei elhívásról, a hívők cselekedeteinek megítéléséről, a jövevénységről és az engedetlenség következményétől való félelemről. Ezek pontosan ugyanazok a témák, melyek elsődleges fontosságúak a Héberrekhez írt levélben is.

A 2. fejezetben a **szent papságról** olvasunk, akiknek Jézus Krisztus által Isten számára elfogadható szellemi áldozatokat kell bemutatniuk (Istent szellemben imádvá), és a **királyi papságról**, akiknek be kell mutatniuk „*annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára*” hívta el őket. Ahogy értjük, a **királyi papság** funkcióinak ez a gyakorlása a következő korszakban fog megvalósulni, amikor a papi ház fiai **bemutatják** (amit most kétségkívül nem tudunk megtenni) a Fiú hatalmas dolgait, Aki az Ő csodálatos világosságába hívta őket, mely akkor fog megmutatkozni.

A 11. vers pedig ismét erőteljes bátorítás Isten vándorainak: „*Szeretteim, KÉRLELLEK titeket mint JÖVEVÉNYEKET és ZARÁNDOKOKAT, hogy tartózkodjatok a hústest kívánságaitól, melyek hadat viselnek a LÉLEK ELLEN.*” Hogy ez mit jelent, aligha lehet félreérteni. Mindaz, amire a hústest vágyakozik, legyen az valami durva dolog vagy éppen finom, A LÉLEK ellen visel hadat, és ha ezt a vágyat kielégítjük, az a lélek elvesztésével fog járni a következő korban, amint azt az Úr megmondta. A zarándokokat figyelmezteti az Ige azokra az ellenségekre, melyek háborút viselnek a LÉLEK ellen.

Péter első levelének minden egyes bátorítása és buzdítása Isten zarándokainak hasznára van; de a részletes tanulmányozás feladata az Olvasóké. Kérjük, gondosan figyeljék meg, hogy az egésznek a gyakorlati célja, hogy „*AZ Ő (KRISZTUS) DICSŐSÉGÉNEK megjelenésekor ujjongva örülhessetek*” (4,13). Különösen is felhívjuk a figyelmet a 2,25. versre, melyben Krisztusra mint **LÉLEKETEK pásztorára és őrizőjére** hivatkozik; valamint az azoknak szóló buzdításra, akik Isten akarata szerint szenvednek, azaz, Isten rendeléséből, és nem valamilyen gonosztettért (4,15. v.), hogy „*azok is jót cselekedve bízzák LÉLEKÜKET a hűségés Teremtőre*”.

Péter második levele szintén tele van egyértelmű tanítással; most azonban csak azokra hívjuk fel a figyelmet, melyeket azoknak, akik „*ugyanabban a drága hitben részesültek*”, hozzá kell adniuk a **hitükhöz** (2Pt 1,5-8), azért, hogy ne legyenek *sem hasznavehetetlenek sem gyümölcstelenek* a mi Urunk Jézus Krisztus ismeretében (1. fejezet 5-8). És a következő ígéret is figyeljük meg: „*Azért, testvéreim, igyekezzetek még inkább megerősíteni elhívásotokat és kiválasztásotokat, mert ha ezeket teszitek, soha nem buktok el*” (v.ö.: Héb 4,11); „*mert ekképpen gazdagon adatik majd nektek A MI URUNKNAK ÉS MEGTARTÓKNAK, A JÉZUS KRISZTUSNAK ÖRÖK (korszakra szóló) KIRÁLYSÁGÁBA való bemenetel*” (1Pt 10,11).

Ez egyenesen összekapcsolja ezt a szakaszt a Fiú Királyságával, mely a Héberrekhez írt levél fő témája. Ennek okáért az itt adott tanítások elengedhetetlenül fontosak azok számára, akik el akarják nyerni a bemenetelt abba a Királyságba, és különösen azoknak, akik arra törekszenek, mint ahogyan minden szentnek erre kellene törekednie, hogy a **bemenetelük bőséges** legyen.

A Héberrekhez írt levélhez visszatérve, megjegyezzük, hogy az előttünk lévő reménység, mely beljebb hatol a kárpitnál, a „*LÉLEKÜNK erős horgonya*” (Héb 6,19). A *lélek* szó előfordulása ebben a szakaszban nagyon lényeges, de ennek jelentőségét ritkán veszik észre, ha ugyan egyáltalán

megemlíti a Héberrekhez írt levél kommentárjaiban. Sem itt, sem máshol nem mondja, és nem is utal ilyesmire az Ige, hogy az Isten valamelyik ígéretéhez való szilárd ragaszkodással az ember megmenthetné magát a veszedelemtől; de arra világosan utal, hogy az ígéret örököse az előtte lévő reménységhez való ragaszkodással **megmentheti lelkét** arra a korszakra, amikor az öröm teljes és tiszta (vegýtetlen) lesz. A lélek egyetlen biztonságát a kárpiton belüli horgony biztosítja.

Buzgón imádkozunk azért, és bízunk benne, hogy az eddig írtakat Isten megáldja, azért, hogy szentjei az idézett írások tanulmányozása és a Szent Szellem tanítása által világosságot nyerjenek az *ilyen nagy üdvösségről*, a lélek megmeneküléséről, melyről kezdetben az Úr beszélt, és melyet azok erősítettek meg számunkra, akik hallgatták Őt.

A vizsgált igeszakaszok fényében világos, mit jelent a „*hit a lélek megmentésére*” (Héb 10,39); és így a 11. fejezet tanítását szintén tisztán meg lehet érteni. Most nem foglalkozunk a 11. fejezet részletes magyarázatával; elegendő most csak arra rámutatni, hogy a megelőző korok szentjeinek akiket itt említ, nem csak a bűntől és a haláltól való megmenekülésre volt bűnbánatuk és hitük, hanem életük végéig hittel vártak valamire, amit Istentől hallottak, és ezért ezt a dolgot *reménylették*, de *nem látták*. Mindannyian *idegenek és jövevények* lettek a földön (13. v.), és egyértelműen kijelentették, hogy hazát (egy országot) keresnek. Szabadon visszatérhettek volna abba a hazába (országba), melyből kijöttek, „*lett volna alkalmuk visszatérni*”; de jobb haza után vágyakoztak, a mennyei királyság után, és „**ezért nem szégyelli az Isten, hogy őt Istenüknek nevezzék**” (Héb 11,14-16). És az ilyenekről lett megírva, hogy Krisztus „*nem szégyelli őket testvéreinek nevezni*” (2,11. v.).

Ezek a héber sokféle próbatételen mentek keresztül. Kettő közülük nem lett pontosan ugyanúgy megpróbálva; figyeljük csak meg ezzel kapcsolatban a 31-38. verseket. De bármi is volt az Istentől kijelölt próba, mindig azt a célt szolgálta, hogy nyilvánvalóvá lehessen, hogy az illető a **szívében** igazi héber – hogy a SZÍVE tiszta Isten előtt; és ez a legfontosabb.

https://www.preteristarchive.com/Books/1912_mauro_pilgrims.html

Fordítás: <https://hitunkcelja.wordpress.com/>